

NEDJELJNA ČITANJA: *Mudr 2,12.17-20; Ps 54,3-6.8; Jak 3,16 – 4,3; Mk 9,30-37*
»Molitva je uzdignuće duše k Bogu ili traženje primjerenih dobara od Boga.«

»Velika je tajna vjere.« Crkva to ispovijeda u Apostolskom vjerovanju i slavi u sakramentalnom bogoslužju, da bi život vjernika bio sukladan Kristu u Duhu Svetom na slavu Boga Oca. Ta tajna, dakle, zahtijeva da vjernici u nju vjeruju, da je slave i proživljavaju u živu i osobnu odnosu sa živim i istinitim Bogom. Taj odnos je molitva. »Molitva je uzdignuće duše k Bogu ili traženje primjerenih dobara od Boga.« Odakle govorimo moleći? S visine naše oholosti i vlastite volje, ili »iz dubine« (Ps 130, 1) ponizna i skrušena srca? Tko se ponizi bit će uzvišen. Poniznost je temelj molitve. »Doista ne znamo što da molimo kako valja« (Rim 8, 26). Poniznost je nužno raspoloženje za primanje nezaslužena dara molitve: čovjek je prosjak Božji. »Kad bi znala dar Božji!« (Iv 4, 10). Čudo se molitve pokazuje upravo tu, na rubu zdenaca kamo dolazimo tražiti svoju vodu: tu Krist dolazi u susret svakom ljudskom biću, On nas prvi traži i On ište piti. Isus je žedan, njegova molba dolazi iz dubina Boga koji nas želi. Molitva je, znali to mi ili ne, susret Božje i naše žeđi. Bog je žedan da mi budemo žedni njega. »Ti bi u njega zaiskala i on bi ti dao vode žive« (Iv 4, 10). Naša molitva prošnje začudo je odgovor. Odgovor na pritužbu Boga živoga: »Ostavili su mene, Izvor vode žive, te iskopali sebi kladence, kladence ispucane« (Jr 2, 13), odgovor vjere na nezaslužno obećanje spasenja, odgovor ljubavi na žeđ Sina jedinca. Odakle dolazi čovjekova molitva? Koji god bio jezik kojim molimo (geste i riječi), sav čovjek moli. No, da bi označila mjesto iz kojeg molitva izvire, Pisma ponekad govore o duši ili duhu, najčešće o srcu (više od tisuću puta). Srce je ono koje moli. Ako je ono daleko od Boga, molitveni je izraz isprazan. Srce je boravište gdje jesam, gdje stanujem (prema semitskom ili biblijskom izrazu: kamo silazim.) Ono je naše skriveno središte, nedokučivo za naš razum i za razum drugih; samo Duh Božji može ga proniknuti i spoznati. Ono je mjesto odluke, u dubini naših duševnih težnji; mjesto istine, u kojemu izabiremo život ili smrt; mjesto susreta – jer smo na sliku Božju, stoga živimo u odnosu: srce je mjesto saveza. Kršćanska molitva je saveznički odnos Boga i čovjeka u Kristu. Ona je čin Boga i čovjeka; izvire iz Duha Svetoga i iz nas, sva je usmjerena Ocu, u jedinstvu s ljudskom voljom Sina Božjega koji je postao čovjekom. [KKC 2558-2564]